

אות ז - מכשירין פרק ב

משנה א

זַעַת בְּתַיִם, בּוֹרוֹת, שִׁיחִין, וּמַעְרוֹת, טְהוֹרָה. זַעַת הָאָדָם, טְהוֹרָה. שְׁתָּה מַיִם
טְמֵאִים וְהִזִיעַ, זַעַתוֹ טְהוֹרָה. בָּא בְּמַיִם שְׂאוּבִים וְהִזִיעַ, זַעַתוֹ טְמֵאָה. נִסְתַּפַּג
וְאַחַר כֵּךְ הִזִיעַ, זַעַתוֹ טְהוֹרָה:

הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טְמֵאָה. זַעַת הָאָדָם, טְהוֹרָה - אֵינָה
מְכַשֶּׁרֶת אֶת הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טְמֵאָה. אִפְלוּ אִם
שְׁתָּה הָאָדָם מַיִם טְמֵאִים, וְהִזִיעַ, זַעַתוֹ טְהוֹרָה,
כִּיּוֹן שֶׁאֵין הַזַּעַת בָּאָה מִהַמְּשָׁקִים שֶׁשְׁתָּה. בָּא
הָאָדָם בְּמַיִם שְׂאוּבִים, שֶׁהֵם מְכַשֶּׁרִים לְקַבֵּל
טְמֵאָה, וְלֹא נִגַּב אֶת גּוּפוֹ, וְהִזִיעַ, זַעַתוֹ טְמֵאָה,
כִּיּוֹן שֶׁהִיא מְעַרְבֶת בְּאוֹתָם מַיִם שְׂאוּבִים
הַמְכַשֶּׁרִים לְקַבֵּל טְמֵאָה. אֲבָל אִם נִסְתַּפַּג - נִגַּב
אֶת גּוּפוֹ, וְאַחַר כֵּךְ הִזִיעַ, זַעַתוֹ טְהוֹרָה, כִּכֵּל זַעַת
אָדָם, שֶׁאֵינָה מְכַשֶּׁרֶת לְקַבֵּל טְמֵאָה.

נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה 'וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זֶרַע, וְנִפְל
מִנְבִּלְתָּם עָלָיו, טְמֵאָה הוּא לָכֶם', כְּלוּמַר, שֶׁרַק אִם
נִרְטְבוּ הַפְּרוֹת בְּמַיִם הַכְּשָׁרוֹ בְּכֶךְ לְקַבֵּל טְמֵאָה,
וּמִשְׁנַתְּנוּ מִבְּאֵרֶת שִׁישׁ מִיָּנִי זַעַת שׁוֹנִים שֶׁאֵינֶם
נִחְשָׁבִים 'מַיִם', וְגַם אִם נִתְּנוּ עַל הַפְּרוֹת אֵין
הַפְּרוֹת מְכַשֶּׁרִים לְקַבֵּל טְמֵאָה: זַעַת בְּתַיִם -
בְּתַיִם הַבְּנוּיִים מִתַּחַת לְאֲדָמָה, דֶּרֶךְ כְּתֻלֵיהֶם
לְהִזִיעַ אֵף שֶׁאֵין שָׁם מַיִם, וְכֵן בּוֹרוֹת, שִׁיחִין,
וּמַעְרוֹת, שְׁכַתְלֵיהֶם לַחִים, אֵין זַעַת זֹו נִחְשָׁבֶת
כְּ'מַיִם', וְהִיא טְהוֹרָה - אֵינָה מְכַשֶּׁרֶת אֶת

משנה ב

מִרְחֵץ טְמֵאָה, זַעַתָּה טְמֵאָה. וְטְהוֹרָה, בְּכִי יִתֵּן. הַבְּרָכָה שֶׁבְּבֵית, הַבֵּית מִזִּיעַ
מִחֲמַתָּה, אִם טְמֵאָה, זַעַת כָּל הַבֵּית שֶׁמִּחֲמַת הַבְּרָכָה, טְמֵאָה:

עַל הַפְּרוֹת הָרִי הֵם מְכַשֶּׁרִים לְקַבֵּל טְמֵאָה, אֵף
אֵף שֶׁהִכְשָׁרוּ הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טְמֵאָה, לֹא נִטְמְאוּ
עֲדִין, כִּיּוֹן שֶׁמַּיִם אֵלוֹ אֵינֶם טְמֵאִים. הַבְּרָכָה
שֶׁבְּבֵית, הַבֵּית מִזִּיעַ מִחֲמַתָּה, וְלִכְּזֵן, אִם
טְמֵאָה - אִם הַמַּיִם שֶׁבְּבְרָכָה טְמֵאִים, זַעַת כָּל
הַבֵּית שֶׁמִּחֲמַת הַבְּרָכָה, טְמֵאָה, וּמִלְּבַד זֹאת
שֶׁהִיא מְכַשֶּׁרֶת אֶת הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טְמֵאָה, הָרִי
הִיא גַם מְטַמְּאֶת אוֹתָם בְּפִעֵל.

מִרְחֵץ טְמֵאָה - מִרְחֵץ שִׁישׁ בּוֹ מַיִם שְׂאוּבִים,
שֶׁהֵם טְמֵאִים, זַעַתָּה טְמֵאָה - כִּיּוֹן שֶׁזַּעַת
הַמִּרְחֵץ נּוֹצֵרֶת מִהַמַּיִם שָׁבוּ, וְאִם בָּאוּ מַיִם אֵלוֹ
עַל פְּרוֹת, הַכְּשִׁירוֹם לְקַבֵּל טְמֵאָה, וְנִטְמְאוּ
הַפְּרוֹת מִיָּד, כִּיּוֹן שֶׁמַּיִם אֵלוֹ טְמֵאִים. וּמִרְחֵץ
טְהוֹרָה, כְּגוֹן שִׁישׁ בָּהּ מִי מַעֲיֵן, שֶׁהֵם טְהוֹרִים,
דִּין זַעַתָּה כִּכֵּל מַיִם טְהוֹרִים, וְהָרִי הֵם בְּכִי יִתֵּן
- שִׁיף בָּהֶם הָאֱמוּר בְּפִסּוּק, שֶׁאִם נִתְּנִים הַמַּיִם

משנה ג

שְׁתֵּי בְּרָכוֹת אַחַת טְהוֹרָה וְאַחַת טְמֵאָה, הַמִּזִּיעַ קְרוֹב לְטְמֵאָה, טְמֵאָה. קְרוֹב
לְטְהוֹרָה, טְהוֹרָה. מְחַצֶּה לְמְחַצֶּה, טְמֵאָה. בְּרִזָּל טְמֵאָה שֶׁבְּלָלוּ עִם בְּרִזָּל טְהוֹרָה,
אִם רַב מִן הַטְּמֵאָה, טְמֵאָה. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹרָה, טְהוֹרָה. מְחַצֶּה לְמְחַצֶּה, טְמֵאָה.

גִּסְטְרִיּוֹת שִׂישְׂרָאֵל וְנִכְרִים מְטִילִין לְתוֹכָן, אִם רַב מִן הַטָּמֵא, טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. מִי שְׁפִיכוֹת שִׁירְדוּ עָלֶיהֶן מִי גִשְׁמִים, אִם רַב מִן הַטָּמֵא, טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. אִימְתִי, בְּזִמְן שֶׁקָּדְמוֹ מִי שְׁפִיכוֹת, אֲבָל אִם קָדְמוֹ מִי גִשְׁמִים, אֲפֹלוּ כָּל שֶׁהֵן לְמִי שְׁפִיכוֹת טָמֵא :

הַעֲשׂוּיִים לְהַטְלֵת מִי רְגָלִים, שִׂישְׂרָאֵל וְנִכְרִים מְטִילִין לְתוֹכָן מִי רְגָלֵיהֶם, וְגִזְרוּ עַל הַגּוֹיִים שִׂישְׂטָאוֹ, אִם רַב מִן הַטָּמֵא - מִהַגּוֹיִים, טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר - מִיִּשְׂרָאֵלִים, טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. מִי שְׁפִיכוֹת - מִיָּם שֶׁרָחְצוּ בָהֶם בְּנֵי אָדָם, וְחִזְקֶתֶם שֶׁהֵם טָמֵאִים, שִׁירְדוּ עָלֶיהֶן מִי גִשְׁמִים, שֶׁהֵם טְהוֹרִים, וְהִתְעַרְבוּ זֶה בְּזֶה, אִם רַב הַמַּיִם מִן הַטָּמֵא, הַכֹּל טָמֵא. וְאִם רַב הַמַּיִם מִן הַטְּהוֹר, הַכֹּל טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. מוֹסִיפָה הַמְשֻׁנָּה, אִימְתִי אֲנוֹ אוֹמְרִים שֶׁאִם רַב מִי גִשְׁמִים טְהוֹרִים, בְּזִמְן שֶׁקָּדְמוֹ מִי שְׁפִיכוֹת בְּכָלִי, וְיִרְדוּ עָלֵיהֶם מִי גִשְׁמִים מְרַבִּים וְטְהוֹרִים, אֲבָל אִם קָדְמוֹ מִי גִשְׁמִים אֲפֹלוּ כָּל שֶׁהֵן - אֲפֹלוּ הָיוּ רַבִּים מְאֹד, וְקָדְמוֹ לְמִי הַשְׁפִּיכוֹת, שֶׁשֶּׁפְּכֶם הָאָדָם בְּכוֹנֵה לְתוֹךְ הַכָּלִי עִם מִי הַגִּשְׁמִים, הַכֹּל טָמֵא, כִּיִּן שֶׁגִּלָּה דַעְתוֹ וְרָצוֹנוֹ לְעַרְבָם, וּבְאִפְּן זֶה הִתְעַרְבֵת כְּלָה טָמֵאָה.

בֵּית שְׁהִיּוּ בּוֹ שְׁתֵּי בְּרֻכּוֹת, אַחַת טְהוֹרָה וְאַחַת טָמֵאָה, הַמְזִיעַ קְרוֹב לְטָמֵאָה, טָמֵא - זַעְתוּ טָמֵאָה, וּמְכַשֶּׁרָה אֶת הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טָמֵאָה, וּמְטַמְּאֶתָן מִיָּד. וְהַמְזִיעַ קְרוֹב לְטְהוֹרָה, טְהוֹר, וּמְכַשֶּׁר אֶת הַפְּרוֹת לְקַבֵּל טָמֵאָה, אֲךָ אֵינוֹ מְטַמֵּא. מִחֲצָה לְמִחֲצָה - זַעַה שְׁבֹאֲמָצַע, בֵּין שְׁתֵּי הַבְּרֻכּוֹת, טָמֵא. בְּרֻזֵל טָמֵא - שְׁבָרִים שֶׁל כָּלִי בְּרֻזֵל טָמֵא, שְׁבֹשְׂעָה שֶׁהוּא שְׁבוּר פּוֹקַעַת מִמֶּנּוּ טָמֵאָתוֹ, שְׁבֹלְלוּ - עַרְבוּ יַחַד עִם בְּרֻזֵל טְהוֹר, וְעֲשֵׂה מִשְׁנֵיהֶם יַחַד כָּלִי אַחַד, וְגִזְרוּ חֻקִּים עַל שְׁבָרֵי כָּלִי בְּרֻזֵל שֶׁעָשׂוּ מֵהֶם כָּלִי חָדָשׁ, שֶׁתְּחִזֹּר אֲלֵיהֶם טָמֵאָתֶם הַיְשָׁנָה, וּבְכָלִי זֶה שָׂרָק חֶלְקוֹ עָשׂוּי מִבְּרֻזֵל שֶׁהִיָּה טָמֵא פְּעַם, אִם רַב הַבְּרֻזֵל שְׁבֹכָלִי הוּא מִן הַטָּמֵא, הַכָּלִי טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, הַכָּלִי טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה - אִם הָיוּ הַבְּרֻזֵל הַטָּמֵא וְהַבְּרֻזֵל הַטְּהוֹר שְׁוִים לְגַמְרִי, הַכָּלִי טָמֵא. גִּסְטְרִיּוֹת - כָּלִים

משנה ד

הַטּוֹרֵף אֶת גִּזְוֹ וְהַמְכַבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ וְיִרְדוּ עָלֵיהֶן גִּשְׁמִים, אִם רַב מִן הַטָּמֵא, טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הוֹסִיפוּ לְנִטְרָף:

טְפוֹת עֲבוֹת, וְהָרִי זֶה סִימָן שֶׁרַב הַמַּיִם הֵם מִהַגִּשְׁמִים], הָיוּ הַמַּיִם מִחֲצָה לְמִחֲצָה, טָמֵא. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין צָרָף דּוֹקָא שִׁיְהִיּוּ הַטְּפוֹת עֲבוֹת יוֹתֵר כְּעַת כְּדִי לְהוֹכִיחַ שֶׁרַב מִהַמַּיִם הַחֲדָשִׁים, אֲלֵא אִם הוֹסִיפוּ - מִהָרוּ לְנִטְרָף, שֶׁהַטְּפוֹת נַעֲשֶׂה מִהִיר יוֹתֵר, זֶה סִימָן שֶׁהַמַּיִם הַחֲדָשִׁים מְרַבִּים יוֹתֵר, וְכִיִּן שֶׁהֵם מִי גִשְׁמִים, הָרִי הַכֹּל טְהוֹר.

הַטּוֹרֵף - מִחֲלִיק בְּטִיט אֶת גִּזְוֹ, וּמְשַׁתְּמֵשׁ לְצָרָף כֶּף גַּם בְּמַיִם, שֶׁחִזְקֶתֶם שֶׁהֵם טָמֵאִים, וְהַמְכַבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ בְּמַיִם שֶׁחִזְקֶתֶם טָמֵאִים, וְיִרְדוּ עָלֵיהֶן - עַל הַגַּג אוֹ עַל הַבְּגָדִים הַמְכַבְּסִים גִּשְׁמִים, שֶׁהֵם מִיָּם טְהוֹרִים, אִם רַב הַמַּיִם שְׁבַגְג אוֹ בְּבָגָד מִן הַטָּמֵא, טָמֵא. וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר [וְנִכְגוֹן שֶׁבִּתְחִלָּה הָיוּ מְטַפְּטְפִים טְפוֹת דְּקוֹת, וְאַחֲרֵי הַגִּשְׁמִים נְטָפוּ

משנה ה

עיר שישׁראל וְנִכְרִים דְרִים בָּהּ וְהָיָה בָּהּ מְרַחֵץ מְרַחֶצֶת בַּשַּׁבָּת, אִם רַב נִכְרִים, רוֹחֵץ מִיָּד. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיַחֲמוּ הַחֲמִיץ. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיַחֲמוּ הַחֲמִיץ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאִמְבָּטֵי קַטְנָה, אִם יֵשׁ בָּהּ רְשׁוּת, רוֹחֵץ בָּהּ מִיָּד:

שְׁנַעֲשֶׂתָה עַל יְדֵי גוֹיִים אֲסוּר לִיהֲנוֹת מִמֶּנָּה מִיָּד, אֲלֵא יִמְתִּין שְׁעוֹר זְמַן שֵׁשׁ בּוֹ כְּדֵי שְׂיַחֲמוּ הַחֲמִיץ. הֵיוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים וְהַנִּכְרִים שְׁבַעֲרֵי מְחַצֵּה לְמַחְצָה, אֲסוּר לְרוֹחֵץ בָּהּ מִיָּד אֲלֵא יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיַחֲמוּ הַחֲמִיץ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאִמְבָּטֵי קַטְנָה, הִרְאוּיָה לְאָדָם אֶחָד, אִם יֵשׁ בָּהּ רְשׁוּת - שְׁלֹטוֹן, אוֹ אָדָם חָשׁוּב שֵׁשׁ לוֹ עֲבָדִים רַבִּים, אָנוּ מְנִיחִים שְׁחַמְמוּ אֶת הָאִמְבָּטֵי עֲבוּרוֹ, וְלִכְּן גַּם הַיִּשְׂרָאֵל רוֹחֵץ בָּהּ מִיָּד.

אֲגַב הַדִּינִים הַקּוֹדְמִים מְבִיאָה הַמְּשַׁנָּה דִּינִים נוֹסְפִים שֶׁל סִפְקוֹת וְתַעֲרוּבוֹת: עִיר שִׁישְׁרָאֵל וְנִכְרִים דְרִים בָּהּ, וְהָיָה בָּהּ מְרַחֵץ מְרַחֶצֶת - שְׁמַתְרַחֲצִים בָּהּ גַּם בַּשַּׁבָּת, וּמְמִילָא גַּם בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַמִּים שְׁבָה חֲמִים, וּבָא יִשְׂרָאֵל לְרוֹחֵץ בָּהּ לְאַחַר הַשַּׁבָּת, אִם רַב הָעִיר נִכְרִים, נַחֲשָׁב הַדְּבָר שְׁנַעֲשֶׂתָה הַמְּלָאכָה בַּשַּׁבָּת עֲבוּרָם, וְלִכְּן רוֹחֵץ הַיִּשְׂרָאֵל מִיָּד בְּמוֹצָאֵי הַשַּׁבָּת. וְאִם רַב בְּנֵי הָעִיר יִשְׂרָאֵל, הָרִי נַעֲשֶׂתָה הַמְּלָאכָה עֲבוּרָם, וְאִף

משנה ו

מִצָּא בָּהּ יָרֵק נִמְכָּר, אִם רַב נִכְרִים, לוֹקַח מִיָּד. וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיַבֹּאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, יִמְתִּין כְּדֵי שְׂיַבֹּאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. וְאִם יֵשׁ בּוֹ רְשׁוּת, לוֹקַח מִיָּד:

לְמַחְצָה, יִמְתִּין בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת שְׁעוֹר זְמַן שֵׁשׁ בּוֹ כְּדֵי שְׂיַבֹּאוּ מִמָּקוֹם קָרוֹב. וְאִם יֵשׁ בּוֹ רְשׁוּת - שְׁלֹטוֹן אוֹ אָדָם חָשׁוּב שֵׁשׁ לוֹ עֲבָדִים רַבִּים, אָנוּ אוֹמְרִים שְׁנַתְּלֵשׁ הַיָּרֵק עֲבוּרוֹ, פִּינּוֹן שְׂרָגִילִים לְהַבִּיאַ עֲבוּרוֹ, וְלֵא עַל דַּעַת יִשְׂרָאֵל, וְלִכְּן גַּם הַיִּשְׂרָאֵל לוֹקַח מִיָּד בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת.

עִיר שְׁדָרִים בָּהּ יִשְׂרָאֵלִים וְנִכְרִים, וּמִצָּא בָּהּ יָרֵק שְׁנַתְּלֵשׁ בַּשַּׁבָּת וְנִמְכָּר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, אִם רַב הָעִיר נִכְרִים, לוֹקַח מִיָּד, פִּינּוֹן שְׁנַחֲשָׁב הַדְּבָר שֶׁהַתְּלִישָׁה נַעֲשֶׂתָה עֲבוּרָם. וְאִם רַב הָעִיר יִשְׂרָאֵל, יִמְתִּין בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת שְׁעוֹר זְמַן שֵׁשׁ בּוֹ כְּדֵי שְׂיַבֹּאוּ - יְבִיאוּ יָרֵקוֹת אֵלוֹ מִמָּקוֹם קָרוֹב. הֵיוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים וְהַנִּכְרִים מְחַצֵּה

משנה ז

מִצָּא בָּהּ תֵּינּוֹק מְשֻׁלָּךְ, אִם רַב נִכְרִים, נִכְרִי, וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל. מְחַצֵּה לְמַחְצָה, יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הוֹלְכִין אַחַר רַב הַמְּשֻׁלְכִין:

לְהַאֲכִילוֹ אֲסוּרִים, וְאִם רַב יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל, וְחִיבִים גַּם לְהַחְזִיר לוֹ אֶבְדָּה, הֵיוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים וְהַנִּכְרִים מְחַצֵּה לְמַחְצָה, חֲזַקַת הַתֵּינּוֹק

עִיר שֵׁשׁ בָּהּ יִשְׂרָאֵלִים וְנִכְרִים, וּמִצָּא בָּהּ הָאָדָם תֵּינּוֹק מְשֻׁלָּךְ, אִם רַב בְּנֵי הָעִיר נִכְרִים, הָרִי הַתֵּינּוֹק בְּחֲזַקַת נִכְרִי, וּמִתָּר

אומר, אין הולכים בענין זה אחרי רב תושבי העיר, אלא הולכין אחר רב המשליכין - אותם שדרבם להשליך את ילדיהם, והם גויים, ולכן אפלו אם היתה בעיר נכרית אחת, תולים בה שהיא השליכה את תינוקה, ודינו כגוי.

כישראל לגבי דיני נזקים, שאם נגח שורו של ישראל, משלם חצי נזק כישראל, כיון שמספק אי אפשר להוציא ממנו יותר, ולגבי שאר הדינים דינו כספק גוי ספק ישראל, ההורגו אינו נהרג עליו, ואם קדש אשה צריכה ממנו גט מספק. רבי יהודה

משנה ח

מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריזו. ואם רב ישראל, צריך להכריזו. מחצה למחצה, צריך להכריזו. מצא בה פת, הולכין אחר רב הנחתומין. ואם היתה פת עפה, הולכים אחר רב אוכלי פת עפה. רבי יהודה אומר, אם היתה פת קבר, הולכין אחר רב אוכלי פת קבר:

בפת בינונית [שאינה נקיה ביותר ואינה מערבת בסבין כל כף, שדרך הנחתומים לאפותה], ואם היתה פת עפה - פת נקיה, שאין אופים אותה הנחתומים אלא בני אדם אופים אותה בכתיקה, הולכים אחר רב אוכלי פת עפה. רבי יהודה אומר, אם היתה זו פת קבר - פת שמערבת בסבין, שגם אותה אין הנחתומים אופים, הולכין אחר רב אוכלי פת קבר.

אותה עיר שיש בה ישראלים ונכרים, מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריזו. ואם רב ישראל, צריך להכריזו. היו הישראלים והנכרים מחצה למחצה, צריך להכריזו. מצא בה פת, ואם היא פת של גויים אסורה היא באכילה, אין הולכים אחר רב התושבים, אלא הולכין אחר רב הנחתומין האופים פת, אם רבם גויים הרי היא אסורה, ואם רבם ישראלים, מתרת. אמנם דין זה הוא

משנה ט

מצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים. אם היה מבשול, הולכין אחר רב אוכלי בשר מבשול:

אם היה אותו בשר מבשול, הולכין אחר רב אוכלי בשר מבשול, כי אפלו אם רב הטבחים ישראלים, כיון שבשלו גוי, נאסר.

עיר שדרים בה ישראלים ונכרים, ומצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים, אם רבם ישראלים הבשר מתר, ואם רבם נכרים, אסור.

משנה י

המוצא פרות בדרך, אם רב מכניסין לבתיהן, פטור. ולמבור בשוק, חייב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישראל ונכרים מטילין לתוכו, אם רב נכרים, ודאי. ואם רב ישראל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אפלו כלם נכרים וישראל אחד מטיל לתוכו, דמאי:

המוצא פרות בדרך, אם רב בני העיר מכניסין את הפרות לבתיהן, ממילא כיון שפרות אלו לא הכנסו לבית לא התחייבו עדין במעשר, כיון שאוכלם בדרך עראי, פטור מלעשר. ואם רב בני העיר לוקחים את הפרות למבור בשוק, שאז משעה שהסתיימה מלאכתם של הפרות חייבים הם במעשר אף שלא הכנסו לבית, חייב המוצא לעשרם כדי להתיירם באכילה. היו מחצה למחצה - חצי מבני העיר מכניסים לבתיהם וחצים מוכרים בשוק, דמאי - ספק מעשר, וחייב לעשרם כדי לאוכלם. אוצר - מחסן של פרות שישראל ונכרים מטילין לתוכו פרותיהם, אם רב נכרים, חייב במעשר בתורת ודאי, לפי שהוא סובר שגם פרות של נכרים בארץ ישראל

חייבים במעשר, והנכרים בודאי אינם מפרישים מעשרות. ואם רב ישראל, דמאי - ספק מעשרים, כדין פרות עם הארץ, וחייב לעשרם מספק. היו הנכרים והישראלים מחצה למחצה, חייב לעשר בודאי, כיון שמצדדים את מחצה הנכרים למעוט ישראלים שאינם מעשרים, והרי הם רב שאינם מעשרים, דברי רבי מאיר, הסובר שפרות נכרים בארץ ישראל חייבים במעשר. וחכמים אומרים, אמנם אם היו כל הפרות של נכרים, היו הם פטורים ממעשרות, אך אם היתה תערובת, אפילו היו כלם נכרים, ורק ישראל אחד מטיל לתוכו את פרותיו, הרי זה דמאי, וכל הפרות חייבים במעשר מספק מחמת ישראל זה.

משנה יא

פרות שנה שרבו על של שלישית, ושל שלישית על של רביעית, (ושל רביעית על של חמישית), ושל חמישית על של ששית, ושל ששית על של שביעית, ושל שביעית על של מוצאי שביעית, הולכין אחר הרב. מחצה למחצה, להחמיר:

של שביעית, שבאותה שנה פטורים לגמרי ממעשר, ושל שביעית שהתרבו על של מוצאי שביעית, שהיא שנה ראשונה לשמטה, שבה מפרישים מעשר שני, הולכין אחר הרב. היו הפרות מחצה למחצה, להחמיר, והינו שאם היה הספק בין מעשר שני למעשר עני, יפריש מעשר אחד לשם מעשר שני, ויחלל את הפרות על מעות, ויחלק את המעות לעניים. ואם היה זה ספק בין שנה שביעית לשנה ראשונה, חייבים הפרות במעשר כפרות שנה ראשונה, ויש בהם קדשה כפרות שביעית, אסורים בסחורה וחייבים בבעור.

דיני הפרשת מעשרות תלויים בשנים, שבשנים השלישית והששית של השמטה מפרישים מעשר עני, בשאר השנים מעשר שני, ובשביעית פטורים ממעשרות לגמרי, ומשנתנו דנה בתערובת פרות מכמה שנים: פרות שנה שניה, החייבים במעשר שני, שרבו [התרבו בתערובת] על הפרות של שנה שלישית, החייבים במעשר עני, ושל שלישית החייבים במעשר עני שהתרבו על של רביעית החייבת במעשר שני, (ושל רביעית על של חמישית), ושל שנה חמישית החייבים במעשר שני שהתרבו על פרות של ששית, החייבים במעשר עני, ושל ששית שהתרבו על

